

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

۲۱ مرداد ۱۴۰۳

خطبه‌ی ولادت امام موسی کاظم (ع)

حمد و سپاس شکر بر آستان کبریایی خالق‌ی که توان عقل‌ها را در عمل‌ها به نمایش درآورد تا صاحب دیدگان به ثروت جانی نظر کنند که گنجینه‌اش پایان نمی‌پذیرد. همان گنجینه‌ای که پروردگار فرمود: مرا بخوانید تا شما را اجابت کنم.

سلام بر جان عالم، عالمی که توان عقلی آفریده‌ها قادر به درکش نمی‌باشد. همان عالمی که در آن شرها تبدیل به خیر می‌شود و خیرها در کنار یکدیگر حکایت از عظمتی می‌کند که نامش صور است. ندایی که همواره در گوش جان‌ها نواخته می‌شود تا خبر از محفلی دهد که در آن آتشی جز به اذن الهی زبانه نمی‌کشد، قلم‌ها در درون سینه‌ها با پروردگار نجوا می‌کند: ای آفریننده‌ی تمام مخلوقات بر مخلوقی ترحم فرما که در قیامت جانش به بهشتی خوانده شد که از آن بیرون آمده تا در آتش فراقی حکایت جانش را این‌گونه توصیف کند: یا رب، امر فرمودی مرا در صبحگاهان و شبانگاهان بستابید. صبحگاهان تو را در عظمت خلقتی ستودم که نوید از طلوعی زیبا می‌داد و شبانگاهان زبان به حمدت گشودم تا در تاریکی جانی که هزاران حسن خاموش را در خود مخفی نموده اسیر خدعه‌ی شیطان نشوم پس جانم را به رحمتی سپردم که همواره خود را حامی من معرفی فرموده و مرا به الیه راجعون خوانده، دعوتی که همگان را به ضیافت قیامت می‌خواند تا بار دیگر شاهد رحمتی شوند که وعده‌ی پروردگار رحیم در همان است.

چه زیبا و دل‌نشین فرموده‌اند سرور عالمیان حضرت زهرا (س) که قیامت به نظر ایشان و تمام اولیاء ضیافت است چون برگشت به آغوش پر مهر خداوند برای آنان نهایت آرزو بود که عمری برای آن لحظه منتظر بودند تا به قرب الهی برسند که ما در این شب مبارک به میلاد یکی از ایشان در این خانه‌ی مقدس حضور داریم که در این شب زمین و آسمان به نور هفتمین چلچراغ هدایت و امامت روشن گشته و فرشتگان به سرور و شادی با نوایی دل‌انگیز شکر و سپاس خداوند را زمزمه می‌کنند.

ایشان هفتمین اختر آسمان ولایت و امامت، صاحب علم یقین، امام شایسته، عابد و زاهد، مولای شیعیان، موسی بن جعفر (ع) هستند که برکات و رحمت خداوند بر ایشان باد که با تحمل رنج و سختی‌های زیاد یکی از تدابیر در روش مبارزه با باطل را در تاریخ به ثبت رساندند و همچون جد بزرگوارشان امام سجاد (ع) با مناجات‌های زیبا و هدایتگرشان سخت‌ترین دل‌ها را و فاسدترین انسان‌ها را چنان منقلب فرمودند که باعث وحشت هارون‌الرشید عباسی لعنت الله شد که فکر می‌کرد با نگهداری ایشان در سیاه‌چال زندان خود توانسته است انوار امامت و نعمت ولایت را محبوس نموده و دیگران را از این رحمت خداوندی محروم و خود را از ضربات کوبنده‌ی امام مصون نماید چون امام موسی کاظم (ع) همچون پدران پاک و نیاکان طاهرینشان بر آزارها شکیبا بودند و آنچه از جانب خداوند به عهده داشت به خوبی انجام دادند. برای مردم احکام خدا را تلاوت و امر به معروف و نهی از منکر می‌کردند. عالم و عادل و صادق بودند. با اخلاص تمام در راه خدا جهاد کردند و عاقبت شهید شدند. به اعتراف زندانیان و کسانی که زندان امام را مشاهده کرده بودند ایشان مخوف‌ترین محل را با مناجات‌های دل‌نشین و زیبای خود به گلستانی بی‌نظیر بدل فرموده بودند.

پس وای بر احوال دشمنان و بدخواهان اهل‌بیت پیامبر گرامی اسلام و خصوصاً امامان برحق که چه عذاب آتشی از قهر پروردگار کریم را برای خود و پیروانشان خریدند. از الطاف الهی و ذخیره گنجینه‌ی روح خداوندی خود را محروم کردند که این دشمنی با وجود اینکه امام عصر و زمان ابی‌صالح المهدی (عج) در ظاهر دیده نمی‌شود ولی از این دشمنی‌ها در مورد ایشان نیز وجود دارد ولی خداوند حکیم و مهربان ایشان را در زمانی که اراده‌ی اوست زمین را از لوٹ بدخواهان و بی‌دینان و فاسدان و منافقان پاک کرده، دولت ایشان را با همه‌ی پاکی و حق و عشق به پروردگار بر زمین مسلط خواهد نمود پس برای آن دولت فریاد می‌زنیم:

اللهم عجل لولیک الفرج